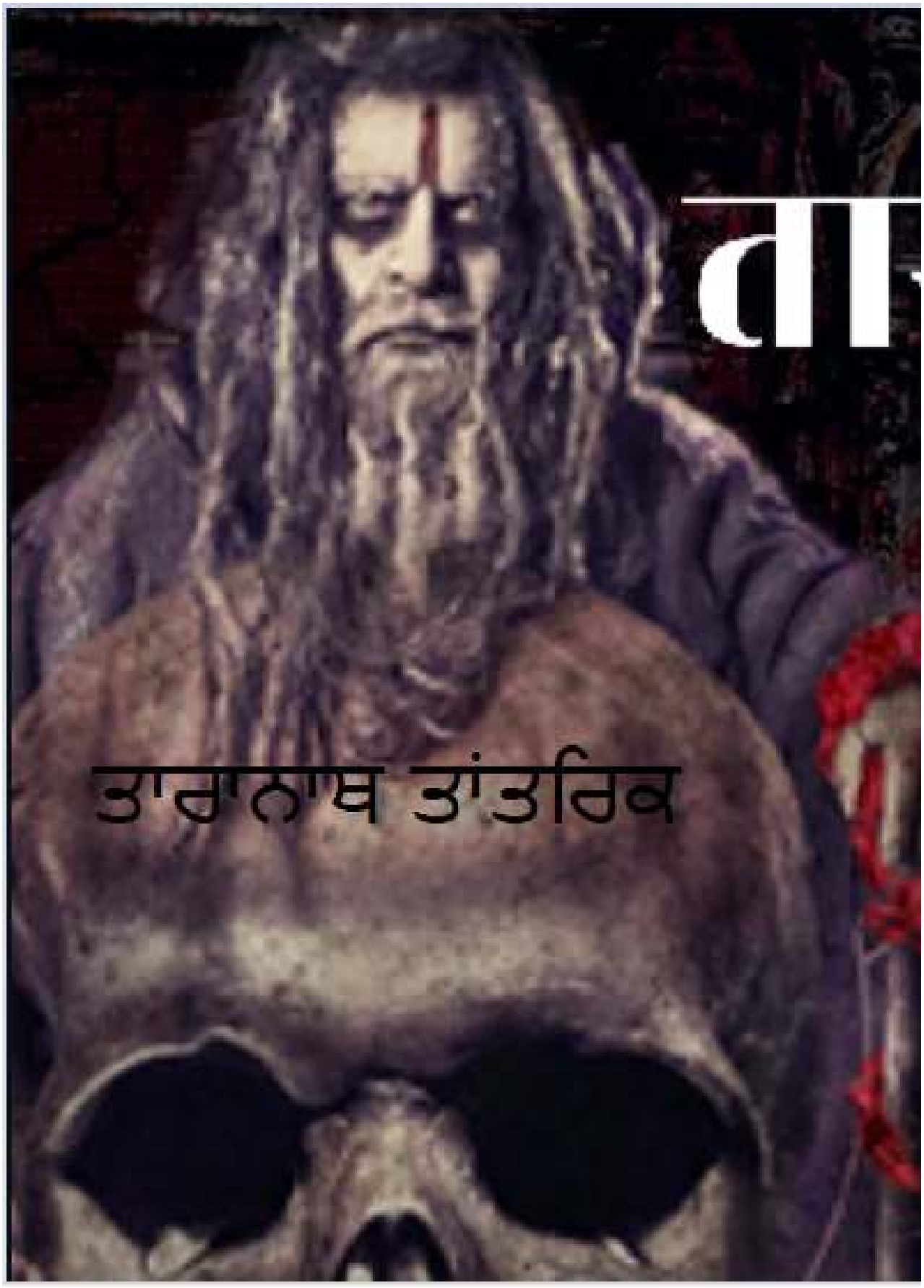
ਤ
ਤਾਰਾਨਾਥ ਤਾਂਤਰਿਕ

ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਤਾਂਤ੍ਰਿਕ ਅਤੇ ਕਪਾਲਿਕ ਭਾਗ 1

ਦੋਸਤੋ, ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੰਗਾਲੀ ਲੇਖਕ ਬਿਭੂਤੀਭੂਸ਼ਣ ਬੰਦੋਪਾਧਿਆਏ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਤਾਰਾ ਦਾਸ ਬੰਦੋਪਾਧਿਆਏ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਬੰਗਾਲੀ ਤੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ------

ਅੱਜ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਹੀ ਬੱਦਲ ਛਾਏ ਰਹੇ, ਦੁਪਹਿਰ ਬਾਅਦ ਤੇਜ਼ ਮੀਂਹ ਪਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੜ ਮੀਂਹ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਪਰ ਅਸਮਾਨ ਕਾਲੇ ਬੱਦਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਦਿਨ ਮਨ ਵਿਚ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਰੀਏ, ਕੀ ਕਰੀਏ? ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ ਦੋ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਰਸਾਲੇ ਉਧਾਰ ਲਏ ਸਨ। ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਮੈਗਜ਼ੀਨਾਂ 'ਤੇ ਝਾਤ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਅੱਜ ਦਾ ਮੂਡ ਮੌਸਮ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਠੀਕ ਰਹੇਗੀ ? ਨਹੀਂ! ਕੀ ਵਿਆਹ ਦੇ 7 ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਬੱਦਲਵਾਈ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਕੇ ਕਵਿਤਾ ਸੁਣਾਉਣਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ? ਇਸ ਕਥਨ ਵਿੱਚ ਕਠੋਰਤਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਅਤੀਤ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਕੁੰਡੀ ਦੇ ਖੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ।

ਉੱਠ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਿਸ਼ੋਰੀ ਸੇਨ ਆਇਆ ਸੀ। ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਚਿੱਕੜ ਭਰੀਆਂ ਰਬੜ ਦੀਆਂ ਚੱਪਲਾਂ ਲਾਹ ਲਈਆਂ ਤੇ ਹੱਸ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ:-"ਇਸ ਬਰਸਾਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"

ਮੈਂ ਕਿਹਾ:+"ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਬਸ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖਦਾਈ ਦਿਨ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"

ਕਿਸ਼ੋਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ:- "ਹੁਣ ਬੈਠਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਚੱਲ ਕੱਪੜੇ ਪਾ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤਾਰਾਨਾਥ ਜੋਤਸ਼ੀ ਦੇ ਘਰ ਚੱਲ।"

--ਜੇਕਰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਨ ਅਜਿਹੀ ਅਜੀਬ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਨਾ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਹੈ. ,

ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਅਜੀਬ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤਾਰਾਨਾਥ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਆਈ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ:- "ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬੈਠੋ, ਮੈਂ ਧੋਤੀ ਬਦਲ ਲਵਾਂ।"

ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਿਆਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:- "ਟਰਾਮ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਪੈਦਲ ਚੱਲੀਏ, ਉਹਦਾ ਘਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਤਾਂ ਹੈ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਏ।

ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਦੀ ਧੀ ਚਾਰੀ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਚਾਰੀ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ:- ਕਾਕਾ ਬਾਬੂ! ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਡਿਜ਼ਾਇਨ ਫੀਤਾ (ਲੈਸ) ਤੁਸੀਂ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਹੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਰੋਜ ਭੁੱਲ ਜਾ...

-ਅੱਜ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਿਆ , ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ ਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਾਨ ਆ ਗਈ। ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਚਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ: ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬੈਠੋ, ਮੈਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਲ਼ਵਾਂ।

ਖ਼ਬਰ ਮਿਲਦਿਆਂ ਹੀ ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਆ ਗਿਆ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਰਗਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਓਣ ਵਾਲੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਕਦਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਮੰਜੇ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਨੇ ਕਿਹਾ:- "ਹੈਂ ? ਅਚਾਨਕ ਇੱਥੇ?"

ਮੈਂ ਕਿਹਾ :-"ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਇੱਥੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਕੋਈ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਓਗੇ?" ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਤਾਰਾਨਾਥ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ:- "ਬੈਠੋ, ਬੈਠੋ... ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠੋ... ਦੱਸੋ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਖਾਓਗੇ? ਚਾਰੀ... ਚਾਰੀ? ਇਕ ਵਾਰ ਇੱਥੇ ਆਓ।"

ਜਿਵੇਂ ਚਾਰੀ ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸ ਕਿਹਾ: - "ਬੇਟਾ, ਜਲਦੀ ਜਾ ਅਤੇ ਤੇਲ, ਲੂਣ ਅਤੇ ਹਰੀਆਂ ਮਿਰਚਾਂ ਵਾਲੀ ਭੇਲ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਟੋਰਾ ਲਿਆਓ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦੇਈਂ।"

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ:- ਕਿਹੜੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈਏ ਤੁਹਾਨੂੰ ? ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਇਹ ਸਭ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ...

ਕਿਸ਼ੋਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ :- "ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ? ਜੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਬਰਸਾਤ ਵਿਚ ਵੀ ਪੈਦਲ ਹੀ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਆਏ ? ਬੱਸ ਤੁਹਾਡੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਨ ਲਈ, ਠੀਕ ਹੈ?

ਸਿਰਫ ਨਾਸਤਿਕ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੀ ਅਲੌਕਿਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ "

ਮੈਂ ਕਿਹਾ :-"ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਨੂੰ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਕੋਈ ਅਲੌਕਿਕ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ।"

ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:- "ਕੀ ਮਤਲਬ? ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੇ ਜਾਦੂਗਰ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਹਵਾ ਵਿੱਚੋਂ ਮਠਿਆਈਆਂ ਅਤੇ ਰਸਗੁੱਲੇ ਕੱਢ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਬਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਨੀਵੀਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਜਾਦੂ ਹੈ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ , ਕੀਤਾ ਹੈ .

ਕਿਸ਼ੋਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ:- "ਠੀਕ ਹੈ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਦੱਸੋ... ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ੀ ਜੋ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ-ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਹਰਲੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕੀ ਇਹ ਸਭ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੈ?"

ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: - "ਬੇਸ਼ੱਕ! ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸੱਚਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸੁਭਾਵਿਕ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ।"

--ਜਿਵੇਂ ?

--ਜਿਵੇਂ!!!! ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੱਸਿਆ ਜਾਂ ਸੰਗ੍ਰਾਂਦ ਦੀ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਚੰਡਾਲ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦਾ ਸਿਰ ਵੱਢਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੋਆ ਪੁੱਟ ਕੇ ਉਸ ਸਿਰ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੱਬਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉਸ ਟੋਏ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਦਮਾਸਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਰੇ ਹੋਏ ਕਾਲੇ ਕਾਂ ਦੇ ਖੱਬੇ ਖੰਭ ਨੂੰ ਉਸ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਅਤੇ ਬੀਜ ਮੰਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਲੱਖ ਵਾਰ ਜਾਪ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਹ ਸਭ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।"

ਕਿਸ਼ੋਰੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ:-"ਇਹ ਬੀਜ ਮੰਤਰ ਕੀ ਹੈ?"

ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਨੇ ਕਿਹਾ:- "ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ। ਕਿਸੇ ਤਾਂਤਰਿਕ ਲਈ ਗੁੱਝੇ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ਵਰਜਿਤ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੀਜ ਮੰਤਰ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ... ਸਮਝੋ ...!

ਚਾਰੀ ਸਰ੍ਹੋਂ ਦੇ ਤੇਲ ਵਿੱਚ ਤਲੇ ਹੋਏ ਪਕੌੜੇ ਵੀ ਲਿਆਈ। ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ: "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਅਸਲੀ ਕਾਪਾਲਿਕ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"

ਕਿਸ਼ੋਰੀ ਨੇ ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ:-"ਤਾਂਤਰਿਕ ਅਤੇ ਕਾਪਾਲਿਕ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ?"

ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਨੇ ਕਿਹਾ:-"ਇਸ ਵਿਚ ਫਰਕ ਹੈ ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਯਦਾ ਨਹੀਂ ।--

--ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਕੇ ਵੀ ਕੀ ਕਰੋਗੇ? ਹਾਂ!!! ਮੈਂ ਕਪਾਲਿਕ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ !!! ਇੱਕ ਗੱਲ ਕਦੇ ਭੁਲਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਤਾਂਤ੍ਰਿਕ ਅਤੇ ਕਪਾਲਿਕ ਭਾਗ 2

ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਕੁਝ ਦੇਰ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਤੇ ਕਿਧਰੇ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ :-"ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਓ, ਸੁਣ ਕੇ ਮਜ਼ਾ ਆਵੇਗਾ।"

ਉਸ ਕਿਹਾ.-- ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਾ ਲਓ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਯਾਦ ਆਈ ਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਕੰਬ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ:-"ਕੀ ਇਹ ਘਟਨਾ ਮਧੂ ਸੁੰਦਰੀ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ?"

---ਬਿਲਕੁਲ! ਇਹ ਮੇਰੇ ਭਟਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਘਟਨਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਬੀਰਭੂਮ ਦੀ ਮਾਟੂ ਪਗਲੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਚਾਰੀ ਚਾਹ ਲਿਆਈ ਹੈ ! ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਰੱਖੋ... ਚਾਹ... ਪੀਓ।

ਅਸੀਂ ਚਾਹ ਪੀਣ ਲੱਗੇ ਤੇ ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

--ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ 22 ਜਾਂ 23 ਸਾਲ ਦਾ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੋਹੜ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਥੱਲੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਸੰਤ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸੱਤ ਅੱਠ ਦਿਨ ਉੱਥੇ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਮੂਹਰੇ ਧੂਪ ਧੁਖਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਅੱਖਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੀਆਂ । ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁੱਧ ਅਤੇ ਫਲ ਭੇਟ ਕਰਦੇ। ਘਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰਹਾਂ ਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਤਬੀਤ ਆਦਿ ਲੈਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਉਸ ਸੰਤ ਨੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਝੂਠਾ ਜਾਦੂ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭੜਕਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਆਖਦਾ:- "ਮਾਂ! ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੱਬ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰੋ। ਰੱਬ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰੇਗਾ।"

ਹੋਰ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ ਉਹ ਆਖਦਾ:- "ਠੀਕ ਹੈ; ਜਾਹ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਰੱਬ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਂਗਾ।"

ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਨਾ ਲੈਣ ਕਾਰਨ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤੀ ਖਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸ ਬੋਹੜ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਹੇਠਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਚੌਕੜੀ ਮਾਰ ਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ। ਸੰਤ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕਰਿ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਸ਼ਾਮ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਂ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਧੂ ਸਨ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸਿਓਂ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ:- "ਆਓ! ਆ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੋ।" ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਸੰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅੱਗ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ।

ਅੱਗ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸੰਤ ਕੁਝ ਦੇਰ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਠੀਕ ਹੈ?

ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ।

-ਇਹ ਸਭ ਤੁਹਾਡਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਵੈਸੇ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿਚ ਕਈ ਸੰਤ ਮਿਲਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਤਾਕਤ ਵੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਤੰਤਰਾਂ ਸਾਧਨਾ ਦਾ ਯੋਗ ਹੈ ਪਰ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਪਏਗਾ।"

ਮੈਂ ਕਿਹਾ:-"ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ, ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਕਿਉਂ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹੋ ?"

ਸੰਤ ਕੁਝ ਦੇਰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੋਲੇ:- "ਤੰਤਰ ਸਾਧਨਾ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਦੂਰੀ ਤੱਕ ਸਿੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਪਏਗਾ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ।ਮੈਨੂੰ ਦਿਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤੇ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਤੁਹਾਡਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ: ਸਾਧੂ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰ ਕੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ?

- ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ.

- ਜਿਵੇਂ?

- ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਅਸ਼ੁੱਭ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਹੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਨ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ,

ਮੈਂ ਕਿਹਾ:- "ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਮਾੜੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ? ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਬਚਾਂਗਾ?"

ਸਾਧੂ ਨੇ ਕਿਹਾ:- ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਦੱਸਦਾ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੂੰ ਇਥੇ ਆ ਕੇ ਬੈਠਿਆ ਹੈਂ, ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਹਨੇਰੇ ਵਰਗਾ ਕਾਲਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ। ”

ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਝੱਟ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ... ਸਾਧੂ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ... “ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ। ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"

ਮੈਂ ਕਿਹਾ:-"ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਕ ਸਾਲ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਹ ਮਾੜੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰ ਜਾਵੇਗੀ? ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਸਕਦੀ ਹੈ?"

- ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।"

ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਕੇ ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਸਾਧੂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਪਰਛਾਵਾਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਲਈ ਡਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਉਪਰ ਇਹ ਉਜਾੜ ਥਾਂ। ਉਹ ਬੋਹੜ ਦਾ ਰੁੱਖ ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜਾਂ ਦੇ ਪਟਾਕਿਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਾਧੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਸਿਖਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖੋ, ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਬਿਪਤਾ ਜਾਂ ਸੰਕਟ ਤੁਹਾਡੇ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਰਿਆ ਵਰਤੋ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਿਖਾਵਾਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਜਿੰਨਾ ਮਰਜ਼ੀ ਸੰਕਟ ਆ ਜਾਵੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਜੀਵਨ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇਗਾ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ:-"ਕਿਹੜੀ ਕਿਰਿਆ, ਸਾਧੂ ਮਹਾਰਾਜ?"

ਰਿਸ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ:- "ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਇਸ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਨੂੰ ਗਾਤਰਬੰਧਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।"

ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ

ਇਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ:-"ਪਰ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਂਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਮੁਸੀਬਤ ਆ ਰਹੀ ਹੈ?"

ਸਾਧੂ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਸਮਝ ਜਾਓਗੇ ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ... ਠੀਕ ਹੈ।

--ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਤੰਤਰ ਸਾਧਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਲਾਈਨ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਘੰਟੀਆਂ ਵੱਜਣਗੀਆਂ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਕਟ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ:- ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਿਆ--

-ਅੱਜ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਮਾੜਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਮੈਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ: "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਚੇਲਾ ਬਣਾਓ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਦੀਖਿਆ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"

ਸਾਧੂ ਨੇ ਭਰਵੱਟੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕਿਹਾ: - "ਨਹੀਂ... ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਚੇਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਜ਼ਿੱਦ ਨਾ ਕਰੋ - - ਇੱਥੋਂ ਭੱਜ ਜਾਓ।"

--ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਦੋਂ ਕਰਾਂਗਾ?"

-ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿਖ ਸਕਾਂਗਾ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਵਾਂਗਾ।

--ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਕਰਾਂਗਾ ."

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਧੀ ਸੜੀ ਹੋਈ ਲੱਕੜ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਲੈ ਕੇ ਅੱਗ ਨੂੰ ਮਚਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ : "ਜਾਓ, ਜਾਓ, ਬਾਹਰ ਜਾਓ।" ਨਿੱਕਲ ਜਾਓ ਇੱਥੋਂ।"

ਮੈਂ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਆ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਧੂ ਉਥੋਂ ਕਿੱਧਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਂ ਬੋਹੜ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਸੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਲੱਕੜਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਅੱਧ ਸੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਲੱਕੜਾਂ ਦੀਆਂ ਸੁਆਹ ਪਈ ਸੀ।

ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਤਾਂਤ੍ਰਿਕ ਅਤੇ ਕਪਾਲਿਕ ਭਾਗ 3

ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਵੀ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਸ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਮੈਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਧਰਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਭਟਕਣ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਜਕੜ ਲਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ 10 ਰੁਪਏ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਲੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਨਿਕਲਣਗੇ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਚੱਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ । ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਦੇ ਘਰ ਪਨਾਹ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਸਨ। ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਾਵਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਛੱਪੜ ਵਿੱਚ ਮੱਛੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਗਾਂ ਦਾ ਦੁੱਧ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ ਸਨ । ਜੇ ਕੋਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਗਊਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਅਲੱਗ ਭੋਜਨ ਪਕਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਉਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਫਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਲੈਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ।

ਕਿਸ਼ੋਰੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ:- "ਉਦੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕੀ ਕੀਮਤ ਸੀ?"

ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਨੇ ਕਿਹਾ:- "ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦ ਕੇ ਖਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਉੱਗਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਹਰਮੋਹਨ, ਦੋਵੇਂ ਬੱਕਰੇ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਣ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕੀਨ ਸੀ।ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਗੁਆਂਢੀ ਪਿੰਡ ਤੋਂ 10 ਪੈਸੇ ਦੇ ਕੇ ਮੀਟ ਖਰੀਦਿਆ, ਪਕਾਇਆ ਅਤੇ ਖਾਧਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਹਰਮੋਹਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਥੱਕ ਗਏ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਹੋਰ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਕੀਮਤ ਥੋੜੀ ਹੋਰ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ।

ਮੈਂ ਬੇਵਕੂਫ ਵਾਂਗੂੰ ਕਿਹਾ:- "ਸਿਰਫ 10 ਪੈਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਬੱਕਰਾ?"

-"ਬਿਲਕੁਲ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਜ਼ਾਰ ਬਹੁਤ ਸਸਤੇ ਸਨ। ਜਿਸਦੀ ਤੁਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।"

-ਤੁਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਸਾਰੀ ਬੱਕਰੀ ਖਾ ਲਈ ?"

- ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦੇ ਸੀ ? ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਦਹਜ਼ਮੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੈ? ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਪੂਰੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਿਨ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ।"

ਕਿਸ਼ੋਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ:-"ਹਾਂ! ਉਹੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸ ਰਹੇ ਸੀ। ,

ਤਾਰਾਨਾਥ ਫਿਰ ਬੋਲਣ ਲੱਗਾ:-"

ਕੁਝ ਦਿਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੁੰਮਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਚਿੜਚਿੜਾਪਨ ਆਉਣ ਲੱਗਾ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਬਿਨਾਂ ਗੱਲ ਤੋਂ ਤੁਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਘਰ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣਾ, ਘਰ ਰਹਿ ਕੇ ਚੰਗਾ ਖਾਣਾ------- ਕੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਸਿਰਫ਼ ਖਾਣ ਲਈ ਨਿੱਕਲਿਆਂ ਹਾਂ? ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਸੀ? ਪਰ ਜੋ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?

ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ ---- ਤੁਰਦਾ-ਫਿਰਦਾ ਥੱਕ ਕੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇਹ ਪਿੰਡ ਸੰਘਣੀ ਆਬਾਦੀ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਅੰਬਾਂ, ਬਲੈਕਬੇਰੀ

ਅਤੇ ਬਾਂਸ ਦੇ ਬਾਗਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅੰਬਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਬਾਗ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸੋਹਣਾ ਘਰ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿਚ ਪਨਾਹ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਸੋਹਣਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ 10 ਘਰਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਛੱਤ ਵਾਲਾ ਘਰ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਇਕ ਗਾਂ ਬੈਠੀ ਘਾਹ ਖਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਆਰਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ੰਖ ਵਜਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਉਸ ਘਰ ਨੇ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਣ ਪਰਿਵਾਰਕ ਘਰ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ।

ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਖਲੋ ਕੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲੇ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਆ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ: - "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"

ਮੈਂ ਕਿਹਾ:-"ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰਾਤ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਮਿਲੇਗੀ?"

-ਤੁਸੀਂ?

-ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ।

ਆਦਮੀ: "ਆ ਜਾ" ਕਹਿ ਕੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਚੌਂਕ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਪੈਰ ਧੋਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਸੀ। ਉਹ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਇੱਥੇ 50 ਵਿੱਘੇ ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ।

ਮਾਧਵ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਇਨਸਾਨ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਕੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਹ ਬੈਠ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੁੱਕੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ:- "ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਮਿਲੇਗਾ"।

ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਕਿਹਾ:- "ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਬੰਗਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ? ਦੇਖੋ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਇੰਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਸ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਹੈ?"

ਮਾਧਵ ਨੇ ਕਿਹਾ:- "ਓ ਨਹੀਂ.. ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ? ਇਹ ਮੇਰੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵ ਦੀ ਝੋਲੀ ਵਿੱਚ ਚੌਲਾਂ ਦੇ ਦੋ ਦਾਣੇ ਪਾ ਸਕਿਆ ਹਾਂ.

ਪਰ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਕੀ ਹੈ? ਸਾਰੇ ਮਹਿਮਾਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਹੁਣੇ ਹੀ 7 ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਸੁਗੰਧਿਤ ਅਰਵਾ ਚੌਲਾਂ ਨੂੰ ਧੋ ਕੇ ਤੌੜੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਕੇ ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ:- "ਕਿਉਂ, ਉਸ ਦਿਨ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਸੀ?"

-ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਵੀ ਠੀਕ ਸੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਸੁਣੋ, ਸੋਮਵਾਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਲਾਲ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਸੰਨਿਆਸੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ - "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰਹਾਂਗਾ।"

ਮੇਰੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ:- ਠੀਕ ਹੈ, ਰਹੋ. ਗਊ ਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਚਿੱਟਾ ਰੰਗ, ਪਵਿੱਤਰ ਧਾਗੇ ਦਾ ਮੋਟਾ ਜਨੇਊ। ਦੇਖ ਕੇ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦਾ।

ਹੁੱਕੇ ਦਾ ਸਿਰਾ ਚੁੱਕਦਿਆਂ ਮਾਧਵ ਨੇ ਕਿਹਾ:- ਉਸ ਰਾਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਧੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:- “ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ ਉਸ ਕੁੜੀ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੱਲ੍ਹ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਨ ਲਿਆ ਰਹੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ:-"ਇਹ ਮੇਰੀ ਧੀ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਪੁੱਛਿਆ?"

--ਫੇਰ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਾਂ??? ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੀ ਬਾਅਦ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ, ਮੇਨੂੰ ਖੂਨ ਖੌਲਿਆ ਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਕਿਹਾ:- "ਆਪਣੀ ਧੀ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭੈਰਵੀ ਬਣਾ ਦਿਆਂਗਾ। ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਭੈਰਵੀ ਬਣਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ: "ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਇਆ?"

ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ:- "ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਕੀ?"

ਮੇਰੇ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਕਾਰਨ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ:- "ਜਾਓ ਮਹਾਰਾਜ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ , ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਛੱਡ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਦੀ ਧੀ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।'

ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੇ ਵੱਡੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ:-"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੰਮ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਤੇਰੀ ਧੀ ਬਚ ਜਾਂਦੀ। ਇਸ ਦਾ ਫਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ।"

ਮੈਂ ਅਚੰਭੇ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ:-"ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ? ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਹ ਬੰਦਾ ਮੁੜ ਕੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ?

ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਤਾਂਤ੍ਰਿਕ ਅਤੇ ਕਪਾਲਿਕ ਭਾਗ 4

ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: - "ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕੀ? ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਕੀ ਹੈ ? ਜੀਵਨ ਦਾ ਮੋਹ ਤਾਂ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"

ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਕੋਈ ਤੁਲਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖਾਣਾ ਖਾ ਕੇ ਦੁੱਧ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਵੱਡਾ ਕਟੋਰਾ ਲਿਆ ਕੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਉ, ਤੁਸੀਂ ਦੁੱਧ ਕਿਉਂ ਲਿਆਏ?" -...-

"ਇੰਨਾ ਕੁ ਦੁੱਧ ਪੀਓ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੈਂ ਮਾਧਵ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੜੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਥੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਖਾਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਅੰਨ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਮੁੜ ਕਦੇ ਇਸ ਰਸਤੇ ਮੁੜਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਆਸਰਾ ਲਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਮੈਂ ਉਥੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਹੀਂ ਖਰੀਦ ਕੇ ਖਾ ਲਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਤੁਰਨ ਲੱਗਾ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ 15 ਤੋਂ 16 ਮੀਲ ਪੈਦਲ ਤੁਰ ਕੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀ ਥਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਕੋਈ ਕਬੀਲਾ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਸੁੱਕੇ

ਅਤੇ ਮਾਰਗਹੀਣ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਨਦੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ । ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਏ

ਕਿਉਂਕਿ ਕੁੱਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਿਹਾ , ਮੈਂ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਕੰਢੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ. 15 ਕੁ ਮਿੰਟ ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਹਮਣੇ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ। ਕਾਫ਼ੀ ਉਜਾੜ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, । ਸਿਰਫ਼ ਸੜੀ ਹੋਈ ਲੱਕੜ ਦੇ ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ, ਪਾਟੀ ਹੋਈ ਰਜਾਈ , ਚਟਾਈ, ਕੰਬਲ, ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਘੜਾ, ਇਹ ਸਭ ਉੱਥੇ ਪਿਆ ਹੈ।

ਕਿਸ਼ੋਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ: -ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਸ ਸੁੰਨਸਾਨ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਵਿੱਚ ਤੈਨੂੰ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ?

------ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਡਰ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ? ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਧੋ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਆਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਵਿੱਚ ਡਰ ਕਿਉਂ?

ਜੋ ਵੀ ਸੀ, ਖਲੋ ਕੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਕਿਸੇ ਨੇ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ:-"ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰਨ ਆਇਆਂ ?"

ਉਸ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ। ਲੋਹੇ ਦੇ ਢੋਲ 'ਤੇ ਵੱਜਦੇ ਪੱਥਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਸਿਰ ਪੱਕੀ ਇਮਲੀ ਵਰਗੇ ਕਈ ਪਤਲੇ ਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਸਿਰ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸੰਘਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਮੁੱਛਾਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਲੱਕੜੀ ਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਖੜਾਵਾਂ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਹੋਈਆਂ ਸੀ।

....ਇੱਥੇ ਕੀ ਕੰਮ ਹੈ?

--ਕੁਝ ਨਹੀਂ।

--ਮਤਲਬ?

-ਕੀ ਮੈਂ ਕੁੱਝ ਗਲਤ ਕੀਤਾ?

ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਕੀ ਸਮਝ ਆਇਆ। ਉਹ ਕੁਝ ਦੇਰ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਜੰਗਲ ਵਰਗੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਹਾਸਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ - ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਓ

ਮੈਂ ਇਸ ਸੰਘਣੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ , ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਾਧੂ ਨੇ ਇੱਕ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਚਟਾਈ, ਕੰਬਲ ਆਦਿ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ:-"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?"

--ਕਿਉਂ? ਕੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ?

ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੇ ਬੋਲ ਵੱਖਰੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ:- "ਨਹੀਂ, ਕੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ?"

ਸੰਨਿਆਸੀ ਖੁਦ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਕੇ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪੱਕੇ ਕੇਲੇ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:- "ਇਹ ਖਾਓ।"

ਮੈਂ ਲੈ ਲਿਆ

------- "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਕੰਮ ਲਈ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲੇ ਹੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਧੂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"

ਮੈਂ ਹੱਥ ਵਿਚ ਕੇਲਾ ਲੈ ਕੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਥੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ------ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੋ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਚੇਲਾ ਬਣਾਵਾਂਗਾ। ਇੱਥੇ ਰਹੇਗਾਂ?"

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਬੋਹੜ ਦੇ ਦਰਖਤ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ:- "ਤੰਤਰ ਸਾਧਨਾ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੋ।"

ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘਬਰਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਰਧਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਚੇਲਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਚੰਗੇ ਰਿਸ਼ੀ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਆਪਣਾ ਚੇਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਰਹਾਂਗਾ, ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂਗਾ. ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਲਈ ਹੀ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਦੇਖਣ ਵਿਚ ਕੀ ਹਰਜ ਹੈ?

ਮੈਂ ਕਿਹਾ:- ਮੈਂ ਰਹਾਂਗਾ।

ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ:- "ਇਹ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧਿਆਨ ਸਿਖਾਉਣਾ ਅਰੰਭ ਕਰਾਂਗਾ।"

-ਕਿਹੜਾ ਧਿਆਨ?

-------ਇਹ ਇੱਕ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਆਉਣ 'ਤੇ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੋਲ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਦੋ-ਚਾਰ ਦਿਨ ਲੰਘ ਗਏ।

ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਤਾਂਤ੍ਰਿਕ ਅਤੇ ਕਪਾਲਿਕ ਭਾਗ 5

ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਕੇ, ਸਾਧੂ ਇਧਰ-ਉਧਰ ਜਾ ਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ, ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਕ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬੈਠ ਕੇ ਲੰਮਾ

ਸਮਾਂ ਜਾਪ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਵੀ ਮੈਂ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਅੱਗ 'ਤੇ ਚੌਲ ਪਕਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਪਿਆ।

ਕਾਫੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਸਾਧੂ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਾਧੂ ਕਾਪਾਲਿਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਇੱਕ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਪੰਛੀ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। ਉਹ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚਾਕੂ ਲੈ ਕੇ ਆਏ, ਪੰਛੀ ਦਾ ਪੇਟ ਪਾੜਿਆ ਅਤੇ ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਕੱਢਿਆ।

ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਛੁਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਝੱਟ ਪੰਛੀ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਕੁਝ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਦੁਬਾਰਾ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਕੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕੋ ਆਕਾਰ ਦੇ ਦੋ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਬਰਤਨ ਲਏ, ਮਰੇ ਹੋਏ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਗਿੱਲਾ ਆਟਾ ਮਿਲਾ ਕੇ ਦੋਵਾਂ ਬਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ: "ਇਸ ਤੋਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?"

ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ:- ਕੋਈ ਕੰਮ ਹੈ।

ਫਿਰ ਉਸ ਬੰਦ ਮੂੰਹ ਵਾਲੇ ਘੜੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ

ਕਿਹਾ:- "ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 3 ਦਿਨ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਸਾੜੋ।" ,

ਖਾਣਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਅੱਗ ਅਜੇ ਵੀ ਬਲ ਰਹੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਕਹੇ, ਭਿਕਸ਼ੂ ਤੋਂ ਘੜਾ ਲੈ ਕੇ ਅੱਗ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।

ਰਿਸ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ:- ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ?"

ਮੈਂ ਕਿਹਾ : ਕਦੇ ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦਵਾਈਆਂ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪੌਦਿਆਂ ਤੋਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਨਾਲ ਰੋਗ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਆਂ ਜੋ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ - ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਹੈ , ਹੈਰਾਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ।"

ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੱਸ ਕੇ ਬੋਲਿਆ:- ਵਸ਼ੀਕਰਨ? ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਔਖਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ? ਇਸ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਹੈ. ਬਹੁਤ ਔਖੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਸੁਣੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਆਸਾਨ ਹੱਲ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਰ ਸਕੋਗੇ।

--ਉਹ ਕੀ ਹੈ?

-ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਨਵੀਂ ਚੰਦ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਚੱਕਰਵਾਤ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਚੱਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਸੁੱਕੇ ਪੱਤੇ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਅਸ਼ਵਥ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਪੱਤੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਬਣਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਖਿਲਾਓਗੇ, ਤਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਕੁੱਤੇ ਵਾਂਗ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੇਗਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ?"

ਰਿਸ਼ੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਵਥ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਦਾ ਪੱਤਾ ਫੜੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਕਿਹਾ:- "ਮੈਂ ਭਾਦੋ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਨਵੀਂ ਚੰਦਰਮਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਤੋੜਿਆ ਸੀ, ਇਹਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦਿਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਗੁਣ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ।

ਇਸ ਦਿਨ ਵੀ ਸਾਧੂ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ - ਇਸਦਾ ਵੀ ਕੰਮ ਹੈ,

ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਸਾਧੂ ਦਾ ਮਕਸਦ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ। ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਲ ਵੀ ਉੱਥੇ ਨਾ ਰੁਕਦਾ।

3-4 ਦਿਨ ਹੋਰ ਲੰਘ ਗਏ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਥਾਂ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਲਈ ਲੱਕੜਾਂ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਧੂ ਨੇ ਨੇੜੇ ਆ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹੋ?

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ? ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਠੀਕ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।"

--ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ... ਕੁਦਰਤ ਸਾਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਹਵਾ ਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਮੀਂਹ ਸਾਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਸਾਡੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਸ਼ੁਭ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮਹਾਂਮਾਰੀ, ਸੋਕਾ, ਪਾਬੰਦੀ, ਯੁੱਧ - ਇਹ

ਸਭ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਈ ਅਦਿੱਖ ਅਜੀਬ ਜਾਦੂਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਧਨਾ ਰਾਹੀਂ ਜਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੇਤਾਲ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਵਾਂਗ। ਬੇਤਾਲ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜ਼ਾਲਮ ਦੁਸ਼ਟ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਮੌਤ ਵੀ ਬੇਅੰਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਾਗ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।"

ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਜੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਿਆ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?"

ਸਾਧੂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕ ਗਈਆਂ। ਕਿਹਾ-" ਬੇਤਾਲ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੈ। ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਅੱਗ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਰਗਾ ਹੈ।"

ਰਿਸ਼ੀ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਚੁੱਪ ਰਹੇ ਤੇ ਬੋਲੇ:-"ਅੱਜ ਰਾਤ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸੁੱਤੇ ਬੇਤਾਲ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਤੂੰ ਡਰੇਂਗਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ?"

ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਹਾਂ:- "ਹਾਂ, ਇਹ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਇੱਕ ਬੰਡਲ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਭੱਜ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ:

---"ਨਹੀਂ।" ਕੀ ਇਹੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਜਾਪ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ?"

ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੱਸ ਕੇ ਬੋਲਿਆ:-ਸਮਝ ਲੈ।

ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਤਾਂਤ੍ਰਿਕ ਅਤੇ ਕਪਾਲਿਕ ਭਾਗ 6

ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇਰ ਰਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਅੜਹਲ ਫੁੱਲ ਤੇ ਚੰਦਨ, ਇਹ ਸਭ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਾਧੂ ਨੇ ਨਿੰਮ ਦੀ ਲੱਕੜ ਦਾ ਪੁਤਲਾ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਤੇਲ ਅਤੇ ਸਿੰਦੂਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਾਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਪੁਤਲੇ ਨੂੰ ਲੱਕ ਤੱਕ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੜਹਲ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਰੱਖੀ ਗਈ।

ਪਦਮਾਸਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਉਹ ਪੁਤਲੇ ਉੱਤੇ ਚੰਦਨ ਦਾ ਛਿੜਕਾਅ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੰਤਰਾਂ ਦਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜਾਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਭ ਕੁਝ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਝੂਲੇ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੋਤਲ ਬਾਹਰ ਕੱਢੀ । ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਕੁੱਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੋਪੜੀ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ਰਾਬ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: - "ਉਹ ਬੰਦ ਘੜਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"

ਮੈਂ ਘੜਾ ਲਿਆ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਹੁੰਆਂ ਨਾਲ ਰਗੜ ਕੇ ਆਟਾ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਘੜਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ 3 ਦਿਨ ਤੱਕ ਸੜਨ ਕਾਰਨ ਅੰਦਰਲੇ ਪੰਛੀ ਦੇ ਅੰਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਆਹ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਸਾਧੂ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਸੁਆਹ ਲਈ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾਬ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਵਿਚ ਪਾ ਲਈ।

ਉਸ ਸ਼ਰਾਬ ਨੂੰ ਪੀਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲੀ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਕੋਲੇ ਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਬਲਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ।

ਸਾਧੂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਬੋਲਿਆ:-"ਸੁੱਕੀ ਲੱਕੜ ਤੋਂ ਧੂਣੀ ਬਣਾਉ।"

ਮੈਂ ਬਣਾਈ।

ਧੂਣੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਲਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਧੂ ਨੇ ਖੂਨ, ਚੰਦਨ ਨਾਲ ਧੂਣੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਕ ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਕਟੋਰੇ ਵਿਚ ਗਾਂ ਦਾ ਘਿਓ, ਅੜਹਲ ਦੇ

ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਮਿਲਾ ਕੇ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਕੇ ਅੱਗ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ । ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਲਾ ਦੁਆਲਾ ਤੇਜ਼ ਬਦਬੂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਰਿਸ਼ੀ ਡਰਾਉਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੱਸਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਜਾਪਿਆ ਕਿ ਧੂੰਏਂ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਠੋਸ ਹਨੇਰੇ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਕਾਲੀ ਜਿਹੀ ਮੂਰਤ ਧੂੰਏਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੀ ਹੋਈ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਪਰ ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ, ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਠੰਡਾ ਹੋ ਗਿਆ. ਵੱਡੀ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਾਂਗ।

ਸੰਨਿਆਸੀ ਬੋਲਿਆ:-"ਵੇਖਿਆ? ਉਹ ਬੇਤਾਲ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਕਿਹਾ:-"ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ?"

ਸਾਧੂ ਨੇ ਬੈਠ ਕੇ ਕਿਹਾ:- "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੈਠ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਅਸਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਜ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਲਗਭਗ 15-20 ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੋਂ 20 ਮੀਲ ਦੂਰ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਬਿਜਲੀ ਡਿੱਗ ਪਈ ਹੋਵੇ। ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼! ਓਹੋ! ਤਾਂ ਇਹ ਉਹ ਕਾਪਾਲਿਕ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੰਗਾਮਾ ਮਚਾਇਆ ਸੀ?

---ਚੰਗਾ ਫਿਰ ?"

ਸਾਧੂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ - "ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਦੀ ਵੱਡੀ ਧੀ ਦਾ ਸਰੀਰ ਤੇ ਸੁਭਾਅ , ਸਾਧਿਕਾ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਦੇ ਹਰ ਗੁਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਭੈਰਵੀ ਸਾਧਿਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਮੰਗਣ ਵਾਸਤੇ ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਕੋਲ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮਾਧਵ ਕੋਲ ਮੈਂ ਗਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ।

ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਮੇਰੇ ਸੀਨੇ ਵਿੱਚ ਕੰਡੇ ਵਾਂਗ ਚੁੱਭੀ । ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਮਾਧਵ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੱਕਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ।

--ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਇਆ? -- ਠੀਕ ਹੈ ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ !! ਤੂੰ ਦੇਖੀਂ , ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਦਾਂ ।"

ਮੈਂ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ: "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ?

-- ਕੀ ਕਰੋਗੇ ? ਮੈਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ----ਇਹ ਬੇਤਾਲ, ਜੋ ਮੈਂ ਜਗਾ ਕੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ , ਕਿੱਥੇ ਗਇਆ? ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਦੇ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ।"

-- ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?

--ਅੱਜ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਜ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਕੁਝ ਕਰ ਕੇ ਆਵੇਗਾ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਮੈਂ ਬੇਤਲ ਮੰਤਰ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਕੇ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ। ਕੱਲ੍ਹ ਮੱਸਿਆ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਹਵਨ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਆਹੂਤੀ ਦੇਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਨਿੰਮ ਦੀ ਗੁੱਡੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਦੀ ਮੂਰਤ ਹੈ। ਕੱਲ੍ਹ ਉਸ ਗੁੱਡੀ ਨੂੰ ਸਾਧਨਾ ਕਰਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬੇਤਾਲ ਨੂੰ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੇਤਾਲ ਭਲਕੇ ਫਿਰ ਮਾਧਵ ਦੇ ਘਰ ਜਾਵੇਗਾ।

--ਓਸ ਤੋਂ ਬਾਦ?

-ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਜਾਂ ਅੰਬਾਂ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਪਈ ਮਿਲੇਗੀ। ਭਿਆਨਕ ਮੌਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ?"

ਹੁਣ ਸਾਧੂ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮੈਨੂੰ ਬਘਿਆੜ ਵਰਗਾ ਲੱਗਣ ਲੱਗਾ।

ਮੈਂ ਹੋਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਾ ਕਰ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: - "ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਗਲਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ. ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਸਾਧੂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਫਿਰ ਚਮਕ ਪਈਆਂ। ਉਸਨੇ ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: - "ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਕੀ ਮੈਂ ਗਲਤ ਹਾਂ?"

ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਹਿੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ :- "ਬਿਲਕੁਲ। ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵੀ ਨਾ ਰੁਕਦਾ। ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਕਤਲ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਗੁਨਾਹ ਹੈ।"

---ਮੂਰਖ! ਕਪਾਲੀ ਲਈ, ਹਿੰਸਾ ਅਨੈਤਿਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?"

-------ਰੂਕੋ! ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਹੋਰ ਰਹਿਣਾ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਾੜੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਰਹੋ।"

ਉਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਪੈਦਲ ਹੀ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੇ ਪਿੱਛਿਓਂ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ:- " ਜਾ ਰਿਹਾ ਏਂ? ਜਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਜਾ- ਅੱਜ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਰੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤੀ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਿਆ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖੋ।"

ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਰਾਤ ਦੀ ਇਕਾਂਤ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਧੂ ਦਾ ਬੇਲਗਾਮ ਹਾਸਾ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਤਾਂਤ੍ਰਿਕ ਅਤੇ ਕਪਾਲਿਕ ਭਾਗ 7

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਰੁਕੇ ਤੁਰਦਾ ਹੋਇਆ ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਾਰਾ ਘਰ ਸੁੰਨਸਾਨ ਪਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਜਾਗਿਆ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੰਬਣੀ ਦੌੜ ਗਈ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਸ ਮੂਰਖ ਨੇ ਕੱਲ ਰਾਤ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਖਲੋ ਕੇ ਮੈਂ ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ ।

ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਮਾਧਵ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਇੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਚੰਦ ਦਿਸ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਅੱਗੇ ਆ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰ

ਛੂਹ ਕੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲੈਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ:- "ਆਚਾਰੀਆ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ? ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਹਿੰਮਤ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਮਾਧਵ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਮ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਖੁਸ਼ਕ ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ: "ਕੀ ਹੋਇਆ? ਕੋਈ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਕੋਈ ਦੁਰਘਟਨਾ?"

- ਹਾਂ , ਦੁਰਘਟਨਾ ਹੀ , ਆਚਾਰੀਆ ਜੀ, ਬੀਤੀ ਰਾਤ ਮੇਰੀਆਂ ਦੋ ਗਾਵਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।"

-----ਕੀ ? ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ?" ਗਾਂ ਕਿਵੇਂ ਮਰ ਗਈ?"

-ਆਚਾਰੀਆ ਜੀ, ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ. ਰਾਤ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਗਊਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ।

ਇਉਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗਾਵਾਂ ਡਰ ਨਾਲ ਰੌਲਾ ਪਾ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ। ਉੱਠ ਕੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੇਰੀ ਮੁੰਗਲੀ ਗਾਂ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਚੀਕ ਪਈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਥੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਗਊਆਂ ਰੰਗ-ਬਿਰੰਗੀ ਅਤੇ ਮੁੰਗਲੀ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਲਿਬੜੀਆਂ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਲਾਗਲੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਇੱਕ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਗਾਂ ਦਾ ਵੈਦ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ। ਉਹ ਆਇਆ, ਦੇਖਿਆ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਾ ਆਇਆ। ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਦੋਵੇਂ ਗਾਵਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

ਮਾਧਵ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹੰਝੂ ਵਹਿਣ ਲੱਗੇ।

---- "ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਅੱਜ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਫਿਰ ਬੁਖਾਰ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਤਾਪ ਨਾਲ ਜਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਚਾਰੀਆ ਜੀ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਆ ਕੇ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸਮਝ ਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹੋ."

ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਰੁਕ ਜਾਏ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਮਾਧਵ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਹਿਣ ਵਿਚ ਕੀ ਹਰਜ ਹੈ?

ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਗੱਲ ਹੋਈ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ਾਮ ਡੂੰਘੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਫਲ ਲਿਆ ਕੇ ਦਿੱਤਾ। ਫਲ ਖਾ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਗ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦਾ ਮਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਾਧਵ ਤੋਂ ਇੱਕ ਗੜਵੀ ਲਈ ਅਤੇ ਨਿਤ ਕਰਮ ਕੀਤੇ । ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ , ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੰਕਟ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਸੰਕਟ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਡਰ ਸੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫੈਲ ਗਿਆ। ਉਸ ਹਨੇਰੇ ਅਤੇ ਸੁੰਨਸਾਨ ਅੰਬਾਂ ਦੇ ਬਾਗਾਂ ਵਿਚ ਖਲੋ ਕੇ, ਅਚਾਨਕ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਠੰਢਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਇਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?

ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਮੈਨੂੰ ਇੰਜ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਅੰਬ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਚੁੱਪਚਾਪ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਡਰ ਕੇ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਦਾ ਪਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ।

ਸੰਨਿਆਸੀ ਦਾ ਬੁੱਤ, ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਓਹ ਰਿਸ਼ੀ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਸੀਬਤ ਆਉਣ 'ਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣਗੇ। ਤਾਂ ਕੀ ਮੇਰਾ ਸੰਕਟ ਦਾ ਦਿਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ?

ਮੈਂ ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਉਸ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕੀਤਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਹੱਥ ਉਠਾ ਕੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ। ਅਚਾਨਕ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਧੂ ਕਿੱਥੇ ਚਲਾ ਗਿਆ । ਉਸ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਗੜਵੀ ਲੈ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।

ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ।

--- "ਦੇਖੋ ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸੰਕਟ ਕੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ, ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਮੈਂਬਰ ਬਾਹਰ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇਗਾ । ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਰੱਖੋ , ਚੁੱਪ ਕਰਕੇ ਰੱਬ ਦਾ ਨਾਮ ਲਓ ਤੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠੋ ।

ਘਬਰਾ ਕੇ ਉਹ ਪਾਣੀ ਦਾ ਘੜਾ ਲੈ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਸਾਧੂ ਦਾ ਸਿਖਾਏ ਹੋਏ ਗਾਤਰ-ਬੰਧਨ ਦਾ ਮੰਤਰ ਘੜੇ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉਚਾਰਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਖਿਲਾਰ ਕੇ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਬਣਾ ਲਿਆ।

ਮੈਂ ਸਮਝ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੰਕਟ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਧਵ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੀ ਸੀ।

ਕਪਾਲਿਕ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ।

ਅੱਜ ਮੱਸਿਆ ਹੈ, ਅੱਜ ਹੀ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਬੇਤਾਲ ਭੇਜੇਗਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਵਿਚ ਕੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ? ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਮਾਧਵ ਨੂੰ ਕਿਹਾ --

--- ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅੱਜ ਇਕੱਠੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸੌਂ ਰਹੇ ਹਨ?

-ਹਾਂ ਆਚਾਰੀਆ ਜੀ।

-ਠੀਕ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਓ।

ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ:- "ਇਸ ਗਡਵੀ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਪਾਓ। ਮੰਜੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ - ਇੱਥੇ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿਓ - ਠੀਕ ਹੈ। ਹੁਣ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਵੱਡੇ ਅੰਗੂਠੇ ਨਾਲ ਉਸ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚੋ। ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋ.

ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਚੱਕਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸੀ। ਕਿੰਨੀ ਭਿਆਨਕ ਰਾਤ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਲਾਰਮ ਵੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਮਾਧਵ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸ਼ਾਂਤ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਚਾਨਕ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਨੇ ਅੰਬਾਂ ਦੇ ਬਾਗ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਤੂਫਾਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ---ਫਿਰ ਇਹ ਹਵਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?

ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹਵਾ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਮੀਂਹ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਔਰਤਾਂ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਾਰੇ ਅੰਦਰ ਰਹੋ।

ਤੂਫ਼ਾਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਗਰਜ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਕ ਵਿਗੜੇ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ. ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਤੂਫ਼ਾਨ ਦੀ ਲਪੇਟ ਵਿਚ ਘਰ ਵਿਚ ਵੜਨ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਦਿੱਖ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ.

ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਚਾਨਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਅੰਬਾਂ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆ ਗਈ, ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਹਵਾ ਘਰ ਦੇ ਕੇਲੇ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਘਰ ਅੰਦਰ ਵੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਸੀਨੇ ਅੰਦਰ ਵੱਜੀ ਖਤਰੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੀ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ।

ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਡਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ:- "ਹੁਣ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ।

ਅਸੀਂ ਉਸ ਰਾਤ ਮੰਜੇ ਤੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ।" ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਕਿ ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਦੀ ਵੱਡੀ ਧੀ ਦਾ ਬੁਖਾਰ ਉਤਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਛੁੱਟੀ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਪਰ ਮਾਧਵ ਘੋਸ਼ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਬਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਿਹਾ:- "ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ਸਦਕਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਬਚੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ।"

ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਖਰੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਾ ਲੱਗਣਾ ਸੀ।

ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮਾਧਵ ਦੇ ਘਰੋਂ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਦੂਰ ਤੁਰ ਕੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਕ ਥਾਣੇਦਾਰ ਜਲਦੀ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਿੱਛੇ ਦੋ ਸਿਪਾਹੀ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਮੈਂ ਉਸ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ: - "ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?"

ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਹਮਣੇ ਖਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਮਸਾਣਾਂ ਹਨ ? ਉਸੇ ਮਸਾਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਪਾਲਿਕ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਭਾਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ: ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ?

---ਸਿਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਟਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਇੱਕ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ,

ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਕਾਪਾਲਿਕ ਨੇ ਖੁਦ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਬੇਤਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਵਾਲੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਭਿਆਨਕ ਮੌਤ! ਸੋਚਿਆ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦੇਖ ਕੇ ਆਵਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ । ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਸ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਉਸੇ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਭੇਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਫਿਰ ਵਿਦਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਕਹਾਣੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਾਰਾ ਨਾਥ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ:- "ਕਹਾਣੀ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗੀ?"

ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ: "ਕਹਾਣੀ ਵਧੀਆ ਸੀ , ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਆਈ."

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਆਏ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ: "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ?"

ਉਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕੁੜੀ ਨੇ ਹੱਸਦਿਆਂ ਕਿਹਾ: "ਦਿਨ ਵਧੀਆ ਬੀਤਿਆ, ਹੈ ਨਾ?"

******* **ਸਮਾਪਤ********

ਪੰਜਾਬੀ -- ਸ.ਜੀਤ